Боби садум — Таъсири мавқеъ

Калимаи «таъсир» барои муайян кардани маъноияш то андозае мураккаб аст. Мо мегӯем, ки одамоне, ки бо онҳо зиндагӣ мекунем, ба мо таъсир мерасонанд. Корҳое, ки онҳо мекунанд, ба мо бо роҳҳои гуногун таъсир мерасонанд. Ҳамчунин дуруст аст, ки мо ба одамони дигар таъсир мерасонем. Аз ин рӯ, азбаски мо дар ҷомеа ва дар байни одамони дигар зиндагӣ мекунем, онҳо ба мо таъсир мерасонанд ва мо низ ба онҳо таъсир мерасонем.

Таъсире, ки мо дорем, моро водор мекунад, ки ҷиддӣ андеша кунем. Мо метавонем ба таъсире, ки одамони дигар ба мо мерасонанд, муқобилат кунем, аммо муҳимтар аз ҳама он аст, ки мо ба дигарон таъсири дуруст расонем. Оё одамон аз ҳузури мо беҳтар мешаванд? Ин саволи дуруст аст.

Таъсир тавассути суханон ва тарзи баён кардани онҳо амалӣ мешавад. Амалҳои мо низ таъсиреро, ки ба дигарон мерасонем, муайян мекунанд. Вазифаи ҳаёти масеҳӣ аз он иборат аст, ки байни суханон ва амалҳои мо ҳамоҳангӣ нигоҳ дошта шавад, то ки мо шогирдони ҳақиқии Исо бошем.

Дар Инҷили Матто боби 23: 1 - 12 Исои Масеҳ таълимоти беҳтаринро оиди ТАЪСИРИ МАВҚЕЪ пешниҳод кард.

Матт 23:1-12: "1 Он гоҳ Исо ба мардум ва ба шогирдони Худ хитоб кард 2 Ва гуфт: «Китобдонон ва фарисиён бар курсии Мусо нишастаанд; 3 Пас, он чи ба шумо гӯянд, ба ҷо оваред ва риоя кунед; лекин аз рӯи аъмоли онҳо рафтор накунед, зеро ки мегӯянд ва намекунанд; 4 Борҳои гарон ва душворро баста, бар дӯши мардум мегузоранд, лекин худашон намехоҳанд онҳоро ҳатто бо як ангушт ҳаракат диҳанд; 5 Ҳамаи корҳои худро барои он мекунанд, ки ба мардум нишон диҳанд: дуо-қуттичаҳои худро васеътар мекунанд ва пӯпакҳои ридоҳои худро калонтар месозанд; 6 Ва дӯст медоранд, ки дар зиёфатҳо болонишин бошанд ва дар курсиҳои аввали куништҳо ҷойгир шаванд, 7 Ва дар кӯчаю бозорҳо мардум ба онҳо таъзим кунанд ва онҳоро „Устод! Устод!“ гӯянд. 8 Лекин шумо набояд устод хонда шавед, зеро ки устоди шумо якест, яъне Масеҳ аст, ва ҳамаи шумо бародаронед; 9 Ва ҳеҷ касро бар замин падари худ нахонед, зеро ки Падари шумо якест, ки дар осмон аст; 10 Ва набояд роҳнамо хонда шавед, зеро ки Роҳнамои шумо якест, яъне Масеҳ аст. 11 Бузургтарини шумо хизматгори шумо бошад: 12 Зеро ҳар кӣ худро баланд кунад, паст гардад; ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, сарафроз гардад."

Аз таълимоти Исо ман якчанд МУШОҲИДАҲО бармеорам, ки бояд ба мо барои фаҳмидани таъсири мавқеъ ёрӣ расонанд.

КОРҲОИ ДУРУСТЕ ҲАСТАНД, КИ БО ТАЪСИР АЛОҚАМАНДАНД. Исо бо мардум ва шогирдонаш дар бораи фарисиён, ки муаллим буданд, сухан гуфт. Исо гуфт, ки онҳо бар курсии Мусо нишастаанд. Ин маънои онро дошт, ки онҳо ба Китоби Муқаддас бовар мекарданд ва онро таълим медоданд. Онҳо медонистанд, ки Мусо чӣ гуфтааст. Аз ин рӯ, онҳо он чиро таълим медоданд, ки Мусо таълим дода буд. Эҳтимол, онҳо ин корро дуруст анҷом медоданд, зеро Исо гуфт: «Пас ҳар он чӣ ба шумо гӯянд, ки риоя кунед, риоя кунед ва ба ҷо оваред». Таълими онҳо дуруст буд.

Чаро ин дуруст буд? Барои он ки таълимоти онҳо бар Каломи Худо асос ёфта буд, ва Каломи Худо худи ҳақиқат аст. Он чизе ки ин фарисиён ва шариатдонон ба мардум таълим медоданд, аҳкоми дуруст буданд. Онҳо ҳақиқатро дар Китоби Муқаддас пайдо карда буданд, бинобар ин он чизе ки мегуфтанд, ҳақиқат буд.

Ман мехоҳам, ки шумо ба ин махсусан диққат диҳед, зеро Исо равшан гуфт, ки онҳо бар курсии Мусо нишастаанд. Мусо дар замони баромадани фарзандони Исроил аз Миср пайғамбари бузург буд. Мусо ҳамон касе буд, ки Худо ӯро интихоб кард, то ба кӯҳ барояд ва Қонуни Худоро қабул кунад. Ва ӯ онро қабул кард. Қонун ба ӯ бовар карда супорида шуда буд. Худо Қонунро ба Мусо дод. Ин одамон, ки бо Қонуни Мусо хуб шинос буданд, ҳамчун касоне номида шуданд, ки бар курсии Мусо нишастаанд. Онҳо муаллим буданд ва аҳкоми дурустро таълим медоданд.

Мо низ метавонем аҳкоми дурустро пайдо кунем, агар Китоби Муқаддасро омӯзем. Аз ҳамин сабаб доштани Китоби Муқаддас барои мо хеле муҳим аст, зеро маҳз дар он мо аҳкоми дурусти Худоро меёбем.

РАФТОРИ РИЁКОРӢ, КИ ТАЪСИРИ НЕКРО ХАЛАЛДОР МЕКУНАД. Мувофиқи суханони Исо, ин шариатдонон ва фарисиён аз мардум талаботи беасос мекарданд. Онҳо ба дӯши мардум бори вазнин ва тоқатфарсо мегузоштанд, вале барои кӯмак ба онҳо ҳеҷ кор намекарданд. Ба ҷои он ки танҳо аҳкомеро, ки дар навиштаҳои Мусо пайдо карда буданд, риоя кунанд, онҳо ба Қонун чизҳои зиёдеро илова карданд, ба тавре ки итоат кардан ба бори вазнин табдил ёфт.

Ғайр аз ин, Исо гуфт, ки онҳо танҳо зоҳиран муқаддас менамуданд. Онҳо ҳама корро мекарданд, то мардум онҳоро бубинанд. Онҳо либосҳои динии худро махсусан намоишкорона мепӯшиданд, то мардум бубинанд, ки онҳо кистанд ва худро кӣ меҳисобанд, ё умед доштанд, ки мардум онҳоро чунин тасаввур мекунанд. Онҳо филактерияҳои худро васеъ мекарданд. Ин як ашёи динӣ буд, ки онҳо мепӯшиданд. Онҳо доманҳо ва канорҳои либосҳои худро калон мекарданд. Онҳоро махсусан васеъ месохтанд, то ҳар касе, ки аз назди онҳо мегузашт, ё дар паҳлӯяшон ва ё аз қафояшон мегузашт, онҳоро ба осонӣ пай барад.

Онҳо дар зиёфатҳо ҷойҳои беҳтарин ва дар куништҳо ҷойҳои беҳтаринро меҷустанд. Ба онҳо маъқул буд, ки мардум онҳоро салом диҳанд. Онҳо мехостанд, ки мардум онҳоро таъриф кунанд. Исо гуфт, ки мо набояд корҳои онҳоро ба ҷо оварем. Аз ин рӯ, мо бояд аз чунин рафтори нодуруст дурӣ ҷӯем. Мо метавонем аҳкоми дуруст дошта бошем, аммо бояд аз рафтори нодуруст канорагирӣ кунем, то суханон ва амалҳои мо бо ҳам мувофиқ бошанд.

БАРОИ НИГОҲ ДОШТАНИ ТАЪСИРИ НЕК БОЯД ОДОБИ ОДДИИ МУОШИРАТ ВУҶУД ДОШТА БОШАД. Эътироф кардани муносибатҳои дуруст кори дуруст аст. Исо муносибатҳои нодурустро маҳкум мекард, аммо дар ин ҷо Ӯ дар бораи баъзе муносибатҳои дуруст таълим медод. Ӯ гуфт: «Як устод доред — Масеҳ, ва ҳамаи шумо бародар ҳастед».

Дуруст ва шоиста аст, ки ин одоби умумӣ вуҷуд дошта бошад — якдигарро бародар ва хоҳар эътироф кунем. Агар шумо ба Масеҳ имон дошта бошед, пас шумо бародар ё хоҳари ман ҳастед. Мо дар як оила ҳастем, зеро Худо Падари мост. Исо гуфт: «Як Падар доред, ки дар осмон аст».

Исо инро барои он намегуфт, ки падарони заминии моро паст занад, балки барои он ки муносибати дурустро байни мо ва Худованд муқаррар кунад ва нишон диҳад, ки ҳеҷ кас дар рӯи замин набояд ҷойи Худо-Падарро ишғол кунад. Мо танҳо як Падар дорем ва бояд инро ҳамеша бодиққат дарк кунем. Ва мо як Устод дорем — Масеҳ. Одоби оддии муошират, ки ин муносибатҳои дурустро эътироф мекунад, хеле муҳим аст.

Пас мо бояд дарк кунем, ки бузургии ҳақиқӣ тавассути хизмат ва фурӯтанӣ ба даст меояд. Агар мехоҳед бузург бошед, хизматгор шавед. Ба дигарон хизмат кунед. Дар бораи худ аз ҳад зиёд фикр накунед, балки дар бораи он фикр кунед, ки барои дигарон чӣ кор карда метавонед ва онро ба ҷо оваред.

Сипас Исо гуфт, ки ҳар кӣ худро баланд кунад, паст карда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ худро фурӯтан созад, баланд хоҳад шуд. Пас хизматгор бошед, хоксор бошед, фурӯтан бошед. Ин роҳи расидан ба бузургӣ аст, зеро бузургӣ тавассути хизмат ба даст меояд.

Акнун мо бояд нисбат ба якдигар одоби оддии муоширатро нишон диҳем. Мо бояд эътироф кунем, ки Худо Падари мост, Исои Масеҳ Устоди мост ва мо дар Худованд бародарону хоҳарон ҳастем.

Инак, инҳоянд мушоҳидаҳое, ки ба мо барои фаҳмидани таъсири мавқеъ ёрӣ мерасонанд:

- ба аҳкоми дурусте, ки метавонанд аз ҷониби муаллимони мо таълим дода шаванд, гӯш додан;

- аз амалҳои нодурусте, ки роҳбарони мо метавонанд анҷом диҳанд, канорагирӣ кардан;

- нисбат ба Падари осмонии худ ва нисбат ба якдигар одоби оддии муоширатро зоҳир кардан.

Барои ба даст овардани мақсади дилхоҳ мо бояд худро ба Худованд бисупорем. Ҳар кӣ худро баланд мекунад, паст карда хоҳад шуд, ва ҳар кӣ худро фурӯтан месозад, баланд хоҳад шуд.